

Ta đèn đây làm chủ hội phong trần,
Lầy hoa lá kết nên Tình Thái Cổ.
Rừng buổi đó vang tiếng cười man rợ,
Quả tơ duyên đỏ thắm sắc trên cành.
Chúng ta đi, lặng ngắm núi đối xanh,
Bước trên cỏ để nghìn sau in dấu.

Ôi! giữa trời Thơ, những đêm hiền hậu,
Con chim nào kêu vắng tiếng trần ai?
Mây thu xanh dòng thác lệ u hoài?
Thời xa vắng mở hương lòng trái đất.
Trong tay Nàng ta ngả mình ngây ngất,
Nghe rõ ràng trên thịt ấm, da xuân.
Ngực dâng cao, hơi thở đã mau dần,
Mùi cỏ lá bỗng thoảng hớn mong nhớ.
Ta ngẩng lên, mắt Nàng buồn muôn thuở,
Ngắm hoa sao lay động dưới khe nguồn.
Chung môi sấu, thơ thần với trăng sông,
Bên sườn núi có con hươu vàng điệp.

Hoa sử

VÌ đâu em hát niềm thương nhớ ?
Ta đã nghe từ thuở nguyệt lên.
Sáng sột, Hồn Thơ ra ngự trị,
Tịch dương bừng sáng lửa đoàn viên.
Thơ ôi! Lạc bước vào Hoa-sử,
Ta dựng lầu Xuân, chấp mỗi duyên.
Đôi áo, sông hồ thơm huyết mạch,
Chiều nay xin đốt áng hương nguyện.

Xưa mạch đất dầu nghìn xuân vũ trụ,
Ta lãng du, chợt gặp cỏ hoa tình.
Mừng phong cảnh bốn mùa về hội ngộ,
Em gọi tên hồn non nước sơ sinh.
Sầu gửi nguyệt, lửa chiều say, ta ngủ,
Mộng chưa quen—ôi ! xứ mộng không hình!
Em hỏi trăng, đón bàn tay tâm sự,
Ta bỗng ngờ gió thoảng, nét mây linh.
Trăng với lệ, em cùng anh.

Đêm xưa ai hiểu tiếng hoa Quỳnh?
Vì lòng cảm tú,
Hiện trời tinh anh.
Thương ai, trái đất nghiêng mình?
Tha thướt Đài Hương khép mở...

Con sóc trên cành
Gọi bảy ca vũ,
Ta nghe cảm thú
Vào hội đồng thanh,
Hồn nhạc mong manh
Kể lời châu thổ.
Ôi điệu u tình
Lả lướt rừng xanh.

Thê ký thanh bình nước nở qua,
Ta nhìn nhau khóc tuổi trắng già.
Buồn lên, Cõi Đất chưa than thở,
Em đã ca sầu — ôi Dã hoa!

Trời ảo diệu

Đi lên em ơi! đường khinh thanh,
Nhìn trăng, ta hát điệu vong tình.
Bồn mùa chuyển dáng xuân thu động,
Mây núi buồn nghiêng mái tóc xanh.

Đây hoa cỏ thoát hình hoài ảo mộng,
Tả ngắm Nàng trút bỏ áo xiêm Thơ.
Em dừng bước, bài thơ Tình in bóng,
Cảm hôn trời, bao dãy núi trầm tư!
— Hỡi non thắm! trước thời gian xao động,
Đá băng khuâng, màu thạch nhũ phai mờ;
Mây xuân thu người đứng nhìn sao rụng?
Ta tìm trên tuyết dầu Người Xưa.

Đi vào mộng những Sơn Thần yên ngủ,
Em! kìa em! đừng gọi thức hư không!
Hãy quì xuống đọc bài kinh ái mộ:
Hôn ta đây, thành tượng giữa Vô Cùng.
Mùa ảo diệu chuyển giao đường tinh tú,
Em biệt Xuân, còn để lại hoa dung.
Ta cười xuống kẻ tình nhân tục phở:
— Tay cầm tay, lòng có thâu chằng lòng?

Đi vào mộng những sơn thần yên ngủ.
Đôi hồn người tưởng gặp bóng cô đơn.
Rượu trường sinh : ta uông mắt em buồn,
Sầu mây kiếp, giấc ngủ say bừng đỏ ?
Quên đi em, hãy sống đời cây cỏ,
Từng linh hồn đan díu với hương hoa.
Ta nhớ xưa : đêm thu rụng tiếng gà,
Trăng vĩnh viễn khóc thời gian tình tự.
Mây hay gió động nổi niềm phong vũ,
Bảy xứ Tình che lấp dáng khinh thanh.
Theo lời mộng đi về Ân Ái cũ,
Em nghe ta, cùng mê hoặc thân hình.

Khuya sớm tìm sang lời tuyết trinh.
Lầu Xuân, hoa dựng ngọc liên thành.
Lệ in bóng núi, mờ nhân ảnh,
Mây đó về đâu, có gặp mình ?
Thương Nước vô danh, Người mộng ảo,
Ta cười một nét, vẽ hư linh.
Áo thơ đã ồ màu tang hải,
Em thoát xiêm đi, hiện dáng Tình.

II

THẦN TƯỢNG

Kỳ nữ

TA thường có từng buổi sấu ghê gớm
Ở bên Em — ôi biển sắc, rừng hương!
Em lộng lẫy như một ngàn hoa sớm,
Em đèn đây như đèn tự thiên đường.

Những buổi đó, ta nhìn em kinh ngạc,
Hồn mắt dẫn trong cặp mắt lưu ly,
Ôi mắt xa khơi! Ôi mắt dị kỳ!
Ta trông đó thấy trời ta mơ ước.
Thấy cả bóng một vắng đông thuở trước,
Cả con đường sao mọc lúc ta đi,
Cả chiều sương mây phủ lối ta về,
Khắp vũ trụ bỗng vô cùng thương nhớ.

Ta run sợ, chớ yêu là mệnh số,
Mặc tay em định hộ kiếp ngày sau.
Vì người em có bao phép nhiệm mầu,
Một sợi tóc đủ làm nên mê hoặc.
Ta đặt em lên ngai thờ Nữ - Sắc,
Trong âm thầm chiêm ngưỡng một làn da.
Buổi em về, xác thịt tằm hương hoa,
Ta sông mãi thờ lạy hồn trinh tiết.
Ôi cám dỗ! cả mình em băng tuyết,

Rợn xùn tình lên bộ ngực thanh tân.
Ta gấn em, mê từ ngón bàn chân,
Mắt nhắm lại, để lòng nguôi gió bão.
Khi sùng bái, ta quỳ nâng nẹp áo,
Nhưng cúi đầu trước vẻ ngọc trang nghiêm
Ta khẩn cầu từng sớm lại từng đêm,
Chưa tội lỗi đã thấy tràn hồi hận.
Em đài các, lòng cũng thoa son phấn,
Hai bàn chân kiêu ngạo dẫm lên thơ.
Ôi vô lương! Trong một phút không ngờ,
Ta đã muòn trở nên người vô đạo.
Tất cả em đều bắt ta khổ não,
Và oán hờn căm giận tới đau thương.
Và yêu say, mê mệt tới hung cuồng,
Và khát vọng đến vô tình, vô giác.
Hỡi Kỳ nữ! Em có lòng tàn ác,
Ta vẫn gấn — ôi sắc đẹp yêu ma!
Lúc cuồng si, nguyên rửa cả đàn bà,
Ta ôm ngực nghe trái tim trào huyết.
Ta sẽ chết, sẽ vì em mà chết!
Một chiều nào tắt thờ giữa môi hôn,

Ta hái trong em lấy đóa hoa hôn.

Ác mộng

Niềm khát vọng, ta ghi vào huyết sử,
Dưới chân em, Thơ lạc mất linh hồn.
Ta đau xót trong mỗi giờ tình tự,
Ta khóc nhiều cả những lúc trao hôn.

Đời tàn tạ em đừng ca hát nữa :
Hội thanh bình, cuộc sống gượng vui thôi.
Ta muốn điên vì khoé miệng em cười,
Ta cuống đại bởi nghìn câu em nói.
Nhan sắc ấy chớ nên tàn nhẫn vội,
Tình mắt rồi ! oán hận đã mênh mông.
Chớ thờ ơ ! Ta nổi giận vô cùng,
Nhiều ác mộng hằng len vào giấc ngủ.

Ta quên hết ! Ta sẽ làm Bạo Chúa,
Sống nghìn năm, ngự trị một lòng em.
Cuộc ân tình ghê rợn suốt muôn đêm
Nào ai tiếc thương gì thân mỹ nữ !
Tay mỗi ôm sẽ dày vò nhung lụa,
Phản hương nhàu, tan tác áo xiêm bay.

Ta bắt em cười, nói, bắt em say,
Ta đòi lấy mảnh linh hồn bở ngỡ.
Ôi! ly rượu em dâng toàn huyết đỏ,
Ta uống cùng dòng lệ chảy đêm xưa,
Để ưu tư, hờn giận với nghi ngờ
Về hiện hiện bóng ma kể bên gò.
Bao hoan lạc! sau những giờ tội lỗi,
Một mình Em sững sờ đứng bên giường,
Ngắm ta nằm say giấc ngủ đau thương,
Trong run sợ bỗng thấy lòng tê tái.

Hương trinh bạch

Những người gái vẫn cùng ta gặp gỡ,
Cũng như em dầu kín mộng linh hồn.
Cũng đắm tình trong mắt liếc, môi hôn,
Lòng chưa ngỏ cũng sẵn sàng ân ái.

Ta mê muội giữa một bầy yêu quái,
Biết cười vui, nói những giọng êm đềm.
Và than ôi! tàn nhẫn cũng như Em,
Từng nhan sắc ngán ngơ hay kiêu lệ.
Ta đau đớn mà yêu chưa kịp nghĩ,
Cả thịt xương mòn mỏi nhớ thương ai?
Đời hưng vong — ôi thành quách, lâu đài,
Tự thiên cổ đứng buồn soi đáy nước!
Vườn Lạc Hoa ngày nay không quen thuộc,
Ta ngủ trong tường vọng Đóa Hồng xưa.
Bước chân em đánh thức dậy tình cờ,
Để trông thấy buổi chiều về tiêu diệt.
Em giòng ai? Ta điên rồi, không biết!
Nụ hôn đầu tê dại đến tâm can.
Ta nhìn theo hình bóng những năm tàn,
Tay sáng sờ vội ôm ghì xuân sắc.
Lời em nói, ta chưa hề nghi hoặc,
Tiếng em cười, ta vẫn khát khao nghe.
Ta van xin từng phút mộng vai kề,

Lòng tín ngưỡng cả mùi hương phấn trác.
Đời bỏ ta nằm trong tay Nữ Sắc,
Đêm hãi hùng nghe vắng bước thời gian.
Bóng thê lương rờn rợn ghé bên màn,
Ta gục khóc, tường Tình Xưa ngồi cạnh.
Em đã đi như bao người gái lạnh,
Vẫn cùng ta gặp gỡ những đêm buồn.
Say vô cùng dư vị cặp môi son,
Thoảng xiêm áo, nhớ mùi hương da thịt.
Ta không biết, em ơi! không dám biết,
Ai hững hờ, ai mộng với ai say?
Những ai kể môi ân ái với đây,
Những ai nói, ai cười như hứa hẹn?
Quên Tình Ái, ta phá tàn cung điện,
Đi ngoài sao thắm lặng khóc trời xanh.
Xa mắt em, xa ánh sáng kinh thành,
Mỗi bước chậm xót thương hồn đường phố.

Ôi gác ca lâu, rèm buông, lửa đỏ!
Ôi mộng xuân lá lướt những đêm tình!
Cốc rượu hồng, hy vọng sáng rung rinh,
Mùi son phấn khác gì hương trinh bạch?
Tình truy hoan, ta vẫn là sấu khách,
Mảnh hồn đau lạc lõng dưới trăng tà.

Kìa, xiêm đào thương nữ thoảng như hoa...